

Az olaj és a gáz nyomában Munka és jó szavak

Lekanyarodtunk a közút aszfalt szalagjáról, s a kukoricaföldeket borító pára mögül egyszerűen elővillant a fűróberendezés acéltete, ahol a sárgásakos emberek dolgoznak a vasszerkezetek között. A kutatófúrás munkásai.

— Megérkezünk! — Jöjjen, „szemrevételezzük” a mai kőzetmintáinkat — invitált Tenkei Sándor geológus.

Maroknyi anyag

Jóformán csak a szája mozgásából tudtam olvasni a dübörgő kompresszorok mellett. A geológus amolyan konyha stélszifélére mutatott; a polcokon kis föld- vagy homokkupacok álltak. Ezek a mélység követjei — mondta Tenkei Sándor. A szemre szinte egyforma fekete színű maroknyi anyag a laikusnak nem mond semmit — a geológus olvas a kőzet titkaiban.

— Látja, ott az apró kavicszerű darabkákat. Ezek jelzik a kvarcit réteget. Itt elértük a tároló szerkezetet, a konglomerátumot.

Előkerül a főfűrómester, Nagy Lajos is. Mutatja a berendezés naplóját, amelyben minden elért méternek benne van a története. A legelső lapon ez áll: szeptember 8. — Algyő — 51-es berendezés. Balra hosszú számoszlop, ez jelzi az elért métereket. Olvasom: 2480. jobbra — 29 perc — azaz ennyi idő alatt fűrtak 1 métert. Aztán 2481, 2482, már 32 perc, tovább 36 perc... A hozzáértő ebből megtudhat-

Geológusok között

ja: hamarosan befejeződik a mélyítő munka. Közel van a fűrés végcélja.

A barakképület egyik kis asztalán üvegek, kémcsövek állnak. Tenkei Sándor gyors kísérletre készül. Az egyik lapos üvegből acetont önt a kőzetmintára. A kémcsőben a folyadék színre is olyan lesz, mint a tej. Összenéznek az emberek. És Tenkei Sándor már mondja: gázt találtunk. — Az már biztos, hogy itt földgáz lesz. A naplóból már alig jegyeznek ezután. A geológus újra megszólal:

— Nagy elvtárs, haladjanak még két métert, azután átlítsanak. Utána mehet a magfűró, mintát veszünk. — főfűrómester azonnal mozdul s néhány perc múlva a csigasor emelni kezdi a fűrószárat...

Felberreg az autó motorja, indulunk a geológusok „főhadiszállására”.

„Új fogalmakat hoztunk”

Nemrég megkérdeztem egy embert, hogy tudja-e, mit csinálnak erre felé a geológusok. Bizonytalanul válaszolta: talán azt, mint a biológusok. Csak nem rovarokat, hanem különböző kőveket, meg mindenféle ásványi anyagot gyűjtenek. Míg Dorozsmára értünk, a kis tör-

ténetet elmondtam Tenkei Sándornak is. Nem mosolygott rajta.

— Újak vagyunk mi itt, új szakmát, új fogalmakat hoztunk. Nem lehet csodálni: még nem tudnak bennünket hívni, és főleg azt nem tudják, milyen emberek vagyunk mi, akik megkeresik az olajat meg a gázt a földben...

Leningrád — Szeged

Tenkei Sándor fiatalember. Diplomáját Leningrádból hozta, hat évvel ezelőtt.

— A mi tudományunk rengeteg tapasztalatot és ismeretet követel. A legszükségesebbeket én a világ másik végén gyűjtöttem, az iskolapadból egy expedícióval egyenesen a Karakum-sivatagba utaztam. Öt hónapig dolgoztam a Jenyiszej folyó medencéjében, az Alsó-Tunguzka folyónál. Földtani kutatás volt a feladatunk, nekem pedig ez a diplomamunkám jelentette. A Szovjetunió földje után megismertem hazánkat is, előbb Dél-Somogyban, majd Nagylengyelen dolgoztam, míg végül „vándorutam” ide, Szegedre vezetett. Amíg ezer kilométerrel arrább tanultam és megismertem, azt itt is jól hasznosítom.

Kitűnő bizonyítvány

Dorozmán minden délelőtt valamennyi szegedi geológus találkozik egymással és vezetőjükkel, Somfai Attilával. Minden délelőtt napirendre kerül az elmúlt huszonnégy óra összes eredménye és eseménye.

A szobában térkép függ a falon. Apró, színes papír tornyocskák mutatják, hol dolgoznak az olajbányászok. A rózsaszín kutatófúrásokat, a kék lyukbefejezést, a sárga javítást jelent. Hamarosan már laboratórium is segíti a munkánkat Szegeden.

Azt mondják, a szegedi medence kútjai „nem csapnak be gazdáikat”. Előre tudták, honnan jön az olaj és honnan gáz. Nincsenek váratlan, hivatlan események sem. Ez talán szerencse? Nem a szegedi geológusok kitűnő bizonyítványa!

Matkó István

Sok szó esik mostanában az anyagi érdekeltiségről; méltó helyükre kerülnek a köztudatban is meg a vállalati életben is a prémiumok, részvédek és egyéb ösztönzők. Szükség van erre a szerepmeghatározásra, hiszen új gazdaságpolitikánk egyik sarkalatos elvéről van szó. Olyan elvről, amely hatékonyabbá teheti a termelés új vonásait, jelentősen hozzájárulhat az egyes üzemek, s ezáltal egész gazdaságunk fejlődéséhez.

Eddigi és jövőendő fejlődésünkben azonban munkát egy másik, nem kevésbé fontos hatóerő, amelyet erkölcsi ösztönzésnek szoktunk nevezni. Morális vonatkozásokról lévén szó, ezt nem lehet rendszerbe foglalni, ösztöszerezni, kiutalni, sokkal bonyolultabb, problematikusabb annál, sokkal inkább emberhez kötött, jellegéből fakadó. Ezért is bújnak el némelyek az „én szakember vagyok és nem pszichológus” kényelmes hangzatos mógé, nemtörődöm vagy rideg magatartásukat mentgetve.

Még sok hasonló kibúvó akad — ezek megkeresésére ugyanis nem sajnálják a fáradságot —, de mindben csak részgazság van, egyoldalú felfogása ennek a kérdésnek. A szocialista társadalom pszichikai-morális vonatkozásban éppúgy egyre nagyobb célokat tűz maga elé, mint a gazdasági vagy más területeken. Még egy sőt is ide kívánkozik — hisz végső soron minden az emberebb emberért van. A közösségben formálódó embert szolgálják gazdasági célkitűzéseink, neki szól az új mechanizmus egész bonyolult rendszere is, amelyet az anyagi értékek megteremtése mellett a morális értékek növelésére, kamatoztatására is felhasználunk. Helyénvaló hát, hogy erre is, arra is ráemeljük a reflektortényt.

— Én is a piacról élek — szokták mondani. Most, amikor fokozottabban érvényre juttatjuk a piacot, a gazdasági élet különböző mozgásait, nem árt hozzátenni: azért nem mindent pénzért tesznek az emberek. S nemcsak a kommunistákra, a mozgalmi aktivisták legjobbjaira gondolok itt, nemcsak azokra, akik napjukat éifélig megtoldva, meggyőződésből végeznek nagy fon-

tosságú munkát, akik mintegy belső parancsra állandóan és fáradhatatlanul dolgoznak a közösségért. Ez vonatkozik minden becsületes dolgozóra is, társadalmunk, jövőnk megannyi szorgalmas építőjére. Sahogy a munka tisztességéhez nálunk hozzátartozik az anyagi megbecsülés, erkölcsi elismerés is érdemelnek ezek az emberek; a borítékolt és borítékolt kívüli juttatások mellett környezetük, vezetőik és az egész társadalom tiszteletére is rászolgálnak.

Ennek a megbecsülésnek a kifejeződése ezertéle lehet. S legyen is ezertéle; egy oklevél szimpla átnyújtásával nem érhet véget a vezető számára ez a fajta „kötelesség”. Az már maga is baj, ha külön és nehéz kötelességnek tekintik, erőltetetten, mesterkéltan, a leereszkedéstől nem mentesen csinálják. Megfigyelhetjük akárki: az emberek azokat a felettésket szeretik, akik nem „megjártassák”, hanem élnek a hozzájuk tartozást, akik ember-séges, megértő, segítőkész léggörnt tudnak maguk körül teremteni. Közlebről: azokat, akik nemcsak szakmai tekintélyek, hanem a szocialista magatartási normákat is példazzák a maguk posztján.

„Kenyér, szabadság, munka és jószavak” — a költő szerint egyaránt kellenek a dolgos tömegeknek. S az emberséges szót nyilván nem egy-egy napi jócselekedetben lehet jóváírni — az egész vezetési stílusban szükség van rá. Pártunk és kormányunk nagy erőfeszítéseket tett és tesz az állampolgár jó közérzetéért. A gazdasági vezetőknek, akik a mi államunk funkcionáriusai is egyben, a maguk helyén szintén nagy fontosságot kell ennek tulajdonítani, hisz a jó közérzetben nagyon sok munkahelyi tényező is belejárt-szik.

Szerencsére számos helyen már nyitott kapukat döngtet az a kívánság. Beszéltem vezetőikkel, akik esküdtek rá, hogy szóbeli prémiumokkal is „meg lehet venni” az emberek szívét, lelkesedését.

SIMAI MIHÁLY

Nyilván igazuk van abban is, hogy a kétféle ösztönzés akkor a legszerencsésebb, ha együttesen, egymást felerősítve hatnak az üzemben. Ha a jó szóért, segítő tanácsért, eligazításért nem hiába kopogtat a beosztott. Ha a vezető magatartása, érdeklődése nem a függést, hanem az együvértartozást hangsúlyozza a munkapad melletti beszélgetések alkalmával. Erőteljes anyag az ember, jól esik neki, ha a teljesítményét párban kíséri az értékelő figyelem, ha nem mérik fu-karón az érdemhez a dicséret sem, sőt megtalálják a módját, hol, hogyan, mikor adhatnak nagyobb súlyt az elismerésnek. Ezek már valóban pszichikai vonatkozások is: mindenki örül a jól végzett munkának, sikeresen megoldott feladatnak — ez az úgynevezett siker-élmény. Nem sokból áll ezt, az egyes ember, vagy egy-egy brigád öröme közös örömmé tenni, mindenütt meg lehet találni a megfelelő alkalmat. Embertől dolog: mindnyájukban ott a „mit szólnak hozzá?” kérdése, az önbecsülés általában arányos a másoktól kapott megbecsüléssel, s ugyanígy az önbizalom is a kapott bizalommal. Hány embert ösztönzött már további vállalkozásra, újításra a megbecsülés; hiánya pedig hányan szegte kedvét — noha praktikus gondolkodva anyagilag így is, úgy is pontosan annyi a fizetés.

Ahol a hideg ész mellett helyén van a vezetőik szíve, ott helyére kerül az erkölcsi ösztönzés is. Fontos, hogy egyre inkább így legyen; a munkások, szakemberek megbecsülése kiemelkedő fejezet az új gazdasági mechanizmus most íródó könyvében, az alkotókedv, mint termelési tényező is egyre nagyobb szerepet kap. Az épülő szocializmus nemcsak termékeket, anyagi javakat ad; az emberi méltóságot, a munkás önértetét is magasabbra emeli, előbbre helyezi. Ezért is sokat kell tehát tennünk, hisz e tekintetben is többet várnak a holnaptól az emberek.

Ünnepi munkásörgyűlés a ruhagyárban

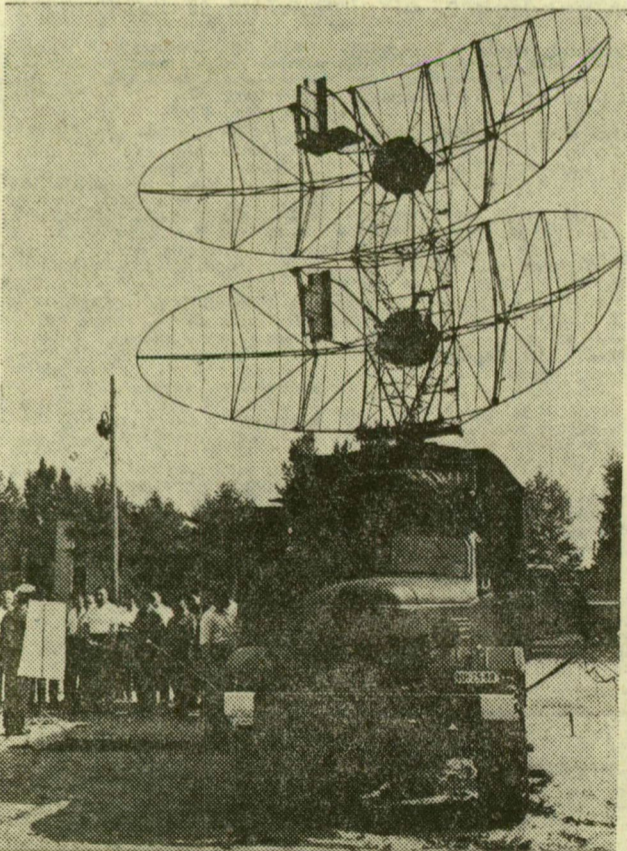
Tegnap délután a Szegedi Ruhagyár művelődési termében ünnepi gyűlést tartott a szegedi Gera Sándor munkásör zászlóalj IV. százada a közelgő fegyveres erők napja alkalmából. A gyűlésen részt vett minden olyan vállalat párttitkára és igazgatója is, amelynek dolgozói ebben a században munkásörök. Az ünnepségen ott volt Ozvald Imre, az MSZMP Szeged városi végrehajtó bizottságának tagja, a pártbizottság osztályvezetője is.

A munkásör zenekar el-

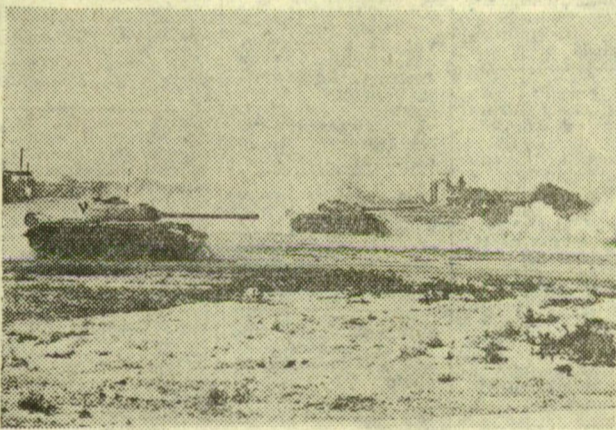
játszotta a Himnuszt, majd Peták József munkásör megnyitóját után Babinszky László, századparancsnok mondott beszédet. Ezután a vállalatok, intézmények megbízottai jutalmakat adtak át a munkásör dolgozóknak. A Béke utcai általános iskola úttörőinek nevében Altorjai István csapattitkár köszöntötte a századgyűlést. Az Internacionálé hangjai után a munkásörök uszonnán látták vendégül munkahelyeik meghívott képviselőit.

Valahol Magyarországon

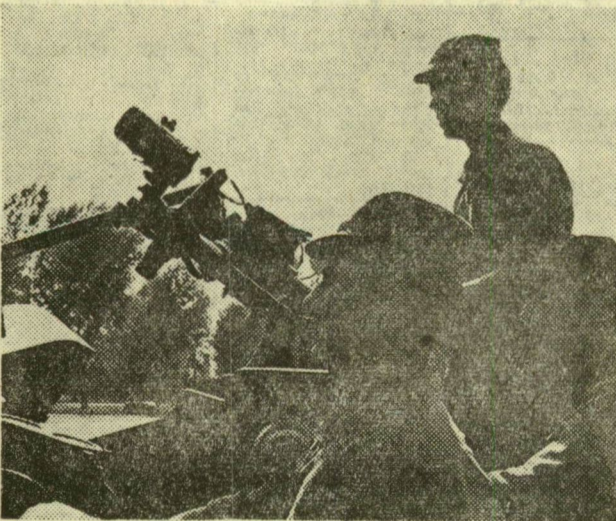
Gyakorlatoznak a néphadseregünk egységei

Rádiólokációs rendszerek és műszerek biztosítják a tájékozódást a földön és a levegőben

„Támad” a harcokcsindár

MTI Foto — Friedmann Ferenc felvétele

A 18 éves korban bevonult légvédelmi tüzerek bemutató gyakorlata

Negyvenötmillió tonna árut szállított a dunai flotta

Közvetlen vízi út a Morván át az Oderával és az Elbával

A IV. hajóipari konferencia kedden Balatonfüreden folytatta munkáját. A hazai és a külföldi szakemberek ezúttal a folyami áruszállítás teljesítménynövelésének lehetőségeit vitatták meg. A témával kapcsolatban dr. Fekete György, a MAHART vezérigazgató-helyettese elmondta, hogy egy év alatt 45 millió tonnányi árut szállítottak a Dunán a hajózási vállalatok. Ezt a forgalmat nyolc ország dunai flottája bonyolította le. Összesen hárommillió tonna befogadóképességű hajót áll rendelkezésükre.

A konferencián most megvitatják többek között azt is, hogyan lehetne még több árut szállítani a Dunán. Az elkövetkező 10—15 évben ugyanis a vízi fuvarok újabb lehetőségei elhár. Tervek szerint megvalósul a Rotterdam—Szulina közötti 3500 kilométeres víziút-rendszer, amely két tengert és számos közbeeső országot köt össze. Közvetlen vízi út létesül a Morván át az Oderával és az Elbával. Számolnak a tervezett kelet-európai körforgalmú vízi út átadásával is.

(MTI)

A Magyarok Világszövetsége elnökségének ülése

A Magyarok Világszövetségének elnöksége dr. Bogdár József elnökletével ülést tartott. Megemlékeztek az elnökség nemrég elhunyt tagjairól, Abelovszky Józsefről, Gyetvai Jánosról és Kodály Zoltánról, s érdemeiket jegyzőkönyvben örökítették meg.

Az elnökség ezután tagjai közül főtítkárra választotta és tisztségébe iktatta Kárpáti Józsefet. (MTI)

Új kollégium

Középiskolás fiúkon és lányokon kívül hatvan általános iskolás tanuló is ott-honra talált Hódmezővásárhely új, most avatott 400 személyes kollégiumában. A négyemeletes épület 16 millió forintba került.